

- „Jakab levelét nehéz megérteni; törvényről, cselekedetekről beszél inkább, mint kegyelemről, hitről, evangéliumról.” A tanításai mégis összeillenek a Hegyi beszéddel és más tanításokkal. Amit a beszédről tanít, arra is vannak megerősítések:
 - o „Legyen a ti beszédetekben az igen igen, a nem nem...”
 - o „Szavaid alapján ítélnék el és szavaid alapján mentenek fel.”
 - o „Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?”
 - o „Amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.” – „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem!”
- Tehát Isten szerint igenis számít, hogy milyen a beszédünk. – Nem a beszéd a gyökérbűn. Ha úgy sejtjük, hogy a hitben járásunk „nem jó”, elmaradnak az áldások, nem értjük, mit akar Isten, milyen (konkrét) úton akar járatni, nem vesszük észre az imameghallgatásokat stb. – és elkezdjük keresni, hogy „mit rontottunk el”, akkor nem a beszédünknel szoktuk elkezdni a vizsgálódást.
- A nyelv (a beszéd) az a „kis tűz, ami nagy erdőt felgyújthat”. Van, amikor nem veszem észre, mások figyelmeztetnek (pl. „akkor XY-t nem szeretjük, ugye”). Van, amikor mihelyt kimondtam, megbánom, és jó, ha tudok bocsánatot kérni, korrigálni. Még jobb, ha már a „gondolatot foglyul tudom ejteni”. Hála, hogy ilyen is lehet. De a foglyul ejtett gondolattal is le kell számolni, különben újra előjön, és előbb-utóbb kimondom, és „felgyújtja az erdőt”.
- Tényleg felgyújtja: ha a saját indulataimból szólok, vagy amikor hallgatok, ezzel nem teremtek békességet. Amikor a bizonyágtétel „félremegy”, magamról beszélek Jézus helyett, vagy meg sem szólok.
- „Szavaid alapján...”: a beszéd valóban megmutatja a szív állapotát. „Ha megtértél volna, nem így beszélnél az Úr Jézusról.”
- „Ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember.” Hogyan lehetséges ez? Csak az Úr Jézus „tökéletes ember”, aki sem beszédében, sem máshogyan nem vétkezett. Ő a kormányos, aki képes jól irányítani és megszelídíteni minket – a nyelvünket is. Ő teremti meg bennünk a tiszta szívet. Enélkül megmarad az a szív, amiből a gonosz gondolatok, indulatok származnak, és ezeket előbb-utóbb ki is mondjuk. Ezt a szívet (természetet) nem tudjuk megszelídíteni, ezt csak „megöldökölni” lehet. Kaptunk új természetet, ennek kell növekednie bennünk.
- „Áldjuk Istent és átkozzuk az embereket”; „sós forrás, édes víz”. A kétféle természet nem tud meglenni együtt, harcolnak egymás ellen. – „Mit látnak rajtunk az emberek: látják-e a jót, látják-e Krisztust?” Jakab nem beszél erről. Nem is ez a lényeg. „Éld meg a hitedet, és látszani fog.” Akkor látni fogják azt, hogy „olyan vagy”, amilyennek az életed/szavaid alapján megismerhetnek, de azt is, hogy nem akarsz olyan lenni. Nem arról kell beszélnem, hogyan harcolok a régi természetemmel, hanem hogy ki az én Uram: Jézus, aki az ilyen emberekért jött: a bűnösöket hívja megtérésre, arra, hogy kövessék Őt.

Jak 4,7b–8a „Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.”